

Người Em Xóm Nhỏ

Hương Cả (CT 62-69)

Mai là cô bé rất đẹp trong xóm, nhà nơi đầu ngõ. Ngày ngày đi học tôi phải đạp xe ngang qua nhà em. Tôi học dốt cho nên năm mười bảy tuổi mới học lớp đệ tam của trường KTCT. Dù vậy, tôi luôn hãnh diện là học trò của một trường có tên tuổi ở Sài Gòn.

Cuộc sống của tôi vẫn phẳng lặng êm trôi như dòng nước hiền hòa, ngày ngày đạp xe đến trường và đi về ngang qua nhà em. Nhưng một hôm, khi đạp xe đến gần nhà em thì có mấy cô bé xa lạ, có lẽ cùng học chung trường của Mai. Các cô oai vệ đứng trước sân nhìn tôi cười cười, rồi một đứa em lớn của Mai và mấy nhóc con bên cạnh nhảy ra hò hét:

- Ê Chăn Trâu ... Ê Chăn Trâu, già đầu mới đi học!

Tôi tức điên người vì dám gọi Cao Thắng là Chăn Trâu,

- Ê lũ nhóc, nói bậy coi chừng trọc lóc cái đầu, đi qua đầu cầu đạp bãi c... trâu.

Tưởng rằng phang một câu như nhát búa như vậy là đám nhóc sẽ im mồm, dè dặt một cô bạn của Mai bước ra cười cười rồi nói lớn.

- *Áo xanh Cao Thắng ... Chăn Trâu,
Mang nặng búa giữa té cầu cá tra!*

Nghe xong tôi giận muốn lộn gan, ầm ức trong bụng nhưng đành vọt lẹ ra khỏi xóm. Tôi đạp xe đến trường mà còn tức, nghĩ tới con bé Mai học trường Lê Văn Duyệt dám chọc giận dân Cao Thắng. Khổ nỗi nó là con gái, chứ là con trai thì tôi nhảy xuống cho bọn nó một trận đòn nên thân. Tôi nghĩ rằng trưa nay đi học về sẽ bị bọn ăn hại này chọc tiếp, cả buổi học tôi phải vẩn ké mấy cổ vẩn trong lớp hầu đối phó với đám con gái quái ác này.

Hôm nay giờ Việt văn, thầy cho viết đoạn văn hoặc truyện ngắn, đề tài tự do nếu không kịp có thể mang về nhà viết cho xong, tuần

sau nộp bài tính điểm. Tôi khoát chí chọn đề tài “Cao Thắng người anh hùng dân tộc”.

Tôi viết cho có viết, tất cả thời giờ đều nghĩ đến việc đối phó bọn con gái quái ác đầu ngõ. Vẩn ké thằng bạn ngồi cạnh cũng là vua quậy, anh ta cười cười bảo rằng:

- Mày ngu quá, tưởng gì chớ đám con gái Lười Và Dốt đó mà nhằm nhò gì, hễ gặp mày cứ gọi lười và dốt, lười và dốt là bọn nó trốn mất, có gì mà sợ, mày ưa làm thơ, sao không đặt thành vè đối đáp cho oai.

- Ủ ờ nhỉ, tao sẽ cho bọn nó biết tay, hay là đặt vè thế này:

Xưa Lê Văn Duyệt đại tài,

Nay Lê và Duyệt áo dài ... Lười và Dốt.

- Hay thì hay, nhưng thơ gì ngang phè phè, xệ quá. Sao không sửa lại như vậy:

Xưa Lê Văn Duyệt đại tài,

Nay Lười và Dốt áo dài... chọc trai!!!

Trên đường về tôi hồi hộp chờ đợi, nhưng không có gì xảy ra, tôi mừng hú vía. Nắng chiều đã dịu mát, tôi mang sách ra ngồi dưới gốc dừa rợp bóng học bài. Nhưng không biết tại sao hôm nay tôi cảm thấy một nỗi buồn man mác xâm chiếm tâm tư, một điều lạ với hình bóng chiếc áo dài với mái tóc đen huyền buông xõa bờ vai của con bé Mai từ sáng tới giờ cứ lảng vảng trong đầu. Những trang sách cứ nhảy múa trước mắt, không tài nào đọc cho thông, đem công thức toán ra xem, nhìn tới nhìn lui càng nẫu không vô. Tôi chuyển sang đọc lại bài viết sáng nay:

Cao Thắng là người tài trí song toàn, người Việt Nam đầu tiên nghĩ ra việc đúc súng, dựa theo khuôn mẫu những khẩu súng cướp được từ bọn Thực dân Pháp. Những khẩu súng chế tạo thành hình giống như đúc, chính người Pháp sau này lấy được và phải khen là khó phân biệt cái nào giả, cái nào thật...

Đọc tới đọc lui chợt nhớ tới câu đối đáp của thằng bạn sáng nay cần sửa lại cho ngon lành, tôi quyết định sửa lại:

*Xưa Lê văn Duyệt đại tài,
Nay Lười và Dốt áo dài đi tu...
áo dài vô Lãng ... áo dài trèo cây...áo dài dễ thương!*

Đang nặn óc để suy nghĩ thêm. Khi nghe có tiếng ai bước gần, ngẩng đầu lên phải giật mình khi nhìn thấy Mai và một đứa em nhỏ trên đường đi tới. Tôi phải dụi mắt hai lần xem có phải đúng là Mai đang đi tới?

- Chào ông Cao Thắng ... Hồng.
- Mai ... Chào Mai, sao, sao ... Mai đi lạc xuống đây?
- Đường thẳng chung xóm nhỏ, cần thì đi tới chớ xa lạ gì mà gọi là đi lạc.
- Đúng, đúng ... Mai nói đúng...
- Ông Cao Thắng ơi, làm gì mà có vẻ mắt hờn, mắt vía như gặp ma vậy? Sáng nay đối đáp ngon lắm mà.
- Ờ... tại câu nói đã thuộc nằm lòng từ lâu.
- À, thì ra như vậy.

Thật là bất ngờ hôm nay tôi phải đối diện với Mai, tôi nói năng lúng túng không còn nhớ những gì thường ngày muốn nói, hôm nay gặp đối thủ thứ thiệt rồi. Tôi ngó quanh quẩn tránh né, không dám nhìn Mai. Nhưng bất chợt thấy trên tay thằng em của Mai cầm cây cần câu. Hú vía, tôi chụp ngay cơ hội chuyển đề tài.

- Bộ Mai cũng thích câu cá sao mà mang cần câu xuống đây?
 - Mai mà câu cái gì, Tí thích câu cá bóng dừa nên Mai dẫn nó đi vậy mà. Nay Tí, em ra đầu mương câu trước đi, một chút chị ra với em.
 - Dạ, chị Hai.
 - Có lẽ Hồng ngạc nhiên khi thấy Mai đến đây phải không? Có đoán ra việc gì không?
 - Ngạc nhiên vô cùng, và đoán chắc là Mai xuống đây để ăn thua đủ câu chuyện sáng nay chớ gì?
 - Sai bét, dư giờ đâu mà đi làm chuyện vô bổ như vậy... Hồng đang viết gì đó, cho xem được không?
 - Được, nhưng ... không nên!
 - Bí mật thơ tình nên không muốn cho người khác biết chớ gì? Như vậy lại càng thích xem hơn.
- Vừa nói Mai ngồi vội xuống chụp lấy cuốn tập và trở mắt nhìn ngay vào mấy câu viết chọc nhau, thế rồi Mai nói lớn:
- Cái gì, bộ muốn ăn thua đủ hay sao mà lại viết những câu như thế này! Cái câu khiếp đảm như vậy mà viết được! Nay Lười và Dốt áo dài trèo cây! Áo dài nào mà trèo cây?
 - Khi viết thì nghĩ sao viết vậy, còn câu Áo dài dễ thương cũng không được sao?
 - Không được, nói ra lộ bí mật không tốt, nhưng không sao. Hôm nay Mai đến đây là muốn nói với Hồng từ nay không nên tranh luận làm mất hòa khí giữa LVD và CT, có đồng ý không?
 - Chắc chắn là đồng ý, nhưng hơi buồn!
 - Sao lại buồn, sợ không còn đề tài để ra gốc dừa ngồi viết mấy câu đối đáp nhằm nhí phải không?
 - Không phải.
 - Chớ gì?
 - Hơi buồn là sợ Mai không có dịp đi xuống đây để giảng hòa.
 - Khéo nói dữ ha, bộ gặp cô Hòa học Gia Long thường lắm sao mà ăn nói mạnh dạn vậy? Thôi trở rồi, Mai phải về.

Tôi chưa nói kịp lời từ giả, Mai đã vội bước đi

...

- Chị Mai ở nhà, anh rảnh không, xuống em chơi?
- Đi thì đi.

Tôi chờ thằng Tí, gò lưng đạp chiếc xe chạy bon bon trên con đường làng, xe đang ngon trớn thì có chiếc xe Goebel ngược chiều, tôi né qua né lại để rồi cả xe đạp lẫn người đều rớt xuống ruộng. Nhưng không sao, chỉ ướt hai ống quần mà nhầm nhò gì! Riêng Tí thì hơi bực mình...

- Đúng là thằng cha mắc dịch, học dốt bỏ xừ, cứ theo chị em, bị chê, ê mặt nên hôm nay cố tình ép cho anh xuống ruộng để trả thù đó.

- Sao em biết rành quá vậy?

- Ai chứ con trai ông cả ở xóm dưới còn lạ gì, buổi sáng đi học,

trưa về chui xuống chiếc ghe có mui, nói là học bài, nhưng sự thật thì núp dưới đó để ngủ chứ học hành gì!

- Coi bộ Tí rành về đời tư người ta quá nha, nhưng sao Tí biết người ta chui xuống ghe để ngủ?

- Chuyện nhỏ, mấy lần em với mấy đứa bạn đi hái bần, hái trái cám dọc bờ sông, bắt gặp anh ta núp chổng cò dưới ghe.

Tôi tới nơi Mai chào đón bằng nụ cười triu mến, Tí giành chiếc xe đem dựng trước hàng ba, ngồi lau cái niềng với mấy cây cãm có vẻ thích thú. Mai kêu tôi ra ngồi phía sau nhà. Nhìn con rạch nhỏ nước đang lên, nhìn trên ngọn bần hai con chim cu đang rĩa lông cho nhau lâu lâu con cu trống cất tiếng “cúc cù cu, cúc cù cu,” nghe quá thân thương, tôi chỉ cho Mai nhìn theo.

- Em thấy không, loài chim cũng biết nịnh đầm, gặp nhau con trống cũng gù, gù thỉnh thoảng còn rĩa lông rồi chìa mỏ sang để dựa hơi thấy chưa?

- Thấy rồi, bộ muốn giống con chim trên ngọn cây bần hay sao mà nhìn nó có vẻ ưng ý lắm vậy?

- Muốn quá, nhưng ... không được!

- Thì tại, bị ... leo lên cây bần không được phải không?

- Leo lên thì được, nhưng có một mình ngồi đợi kiến vàng bò tới cắn thì đời đã khổ càng khổ thêm!

- Chớ không phải sợ nhảy xuống sông bị ướt nhẹp, lạnh teo người?

- Người ta thường nói, với tình yêu trời sập còn không sợ thì nhầm nhò gì ba cái lẻ tẻ.

- Chu cha mèn đét ơi, hôm nay ăn trứng món gì mà triết lý về tình yêu hăng quá vậy ta, nói nghe hay quá nhưng khi đụng chuyện có dám làm hay không?

- Chắc chắn không cần suy nghĩ.

- Bởi vì anh muốn nói: “*Thương em mấy núi cũng trèo, mấy sông cũng lội, mấy đèo cũng qua phải không?*”

- Phải thì phải, nhưng Mai có biết gì không?

- Lại nhưng với nhị gì nữa đây?

- Có câu chuyện này sẽ kể cho Mai nghe, số là anh chàng kia vào một chiều nọ đến nhà vị hôn thê chơi và được mời ăn cơm tối. Nào ngờ trời trở gió và mưa như trút nước cho tới khuya. Cuối cùng được nhạc phụ tương lai cho phép ngủ lại qua đêm.

- Thế là chàng ta sướng tê người còn gì bằng.

- Nghe vậy chớ không phải vậy, đừng vội mừng.

- Chẳng lẽ anh chàng nọ nửa đêm ngủ không được rồi làm bộ đi lộn phòng?

- Nếu được vậy là phúc cho anh ta, mà đàng này ...

- Thôi thì nói đại đi, cứ úp úp, mở mở làm người ta nóng cả ruột gan rồi nha.

- Thì kết quả là sáng hôm sau anh ta bị cô dâu tương lai từ hôn vì cô ta cho biết anh ta là một người đàn ông: Nói mà không làm, nhát như thỏ đế!

- Chuyện gì kỳ cục vậy, em chả hiểu đầu đuôi ra sao nữa?

- Thì tại vì câu nói: “*Thương em mấy núi cũng trèo, mấy sông cũng lội, mấy đèo cũng qua...*” mà cả đêm cô ta nằm trên lầu, cách cái cầu thang mà chả thấy anh ta bước lên nửa bước...

Nghe xong Mai đỏ mặt và cấu vào tay tôi đau điếng, tôi xoay người qua định trả đũa. Bất chợt tai nghe tiếng máy xe Vespa sinh sịch trước nhà. Tí chạy vô hoảng hốt: “Chết rồi, chết rồi... ba, ba về tới rồi.”

- Chết rồi anh ơi, làm sao bây giờ?

- Đừng sợ, anh có cách đi vòng ngã sau qua bên kia bờ sông, nhưng còn cái xe đạp!

Tôi đang tẩn thối lưỡng nan thì ba Mai đã lớn tiếng trước nhà.

- Con Mai, thằng Tí đâu, đem xe đạp của ai về nhà làm gì? À thì ra cái xe của thằng cóc cắn! Vậy là quá trời rồi, vắng chủ nhà gà mọc đuôi tôm, hôm nay mày chạy đường trời cũng không khỏi tay tao. Còn cái xe ôn dịch này thì tao cho xuống ao cá tra nằm cho mát, vậy là hết đường đi dê gái, cái đồ ôn dịch mới nứt mắt đã đi dê gái, đúng là con nhà mất dạy!!!

Nghe tiếng quát tháo, tôi quính quá nhảy đại xuống ao rau muống lội qua bên kia bờ và phóng luôn xuống sông định bụng chờ êm êm trở lại đem chiếc xe đạp về. Nhưng không ngờ, ba của Mai giận dữ đem chiếc xe của tôi quăng xuống ao cá tra, chiếc xe đạp thân thương của tôi đã chìm vào lòng nước lạnh, mặc tình cho mấy con cá tra chui vô đùa giỡn.

Tôi lội dọc bờ sông lần mò về tới nhà, lòng buồn rười rượi, nửa lo cho Mai và Tí, không biết chuyện gì xảy ra, lại nghĩ đến ngày mai xe đâu để đi học. Quần áo ướt như chuột lột, tôi lặng lẽ vào nhà chui vào buồng thay vội quần áo rồi ra chiếc võng nằm than thân trách phận. Nằm buồn lo không biết rồi sẽ ra sao! Đang buồn muốn chết được thì ông anh vừa về tới.

- Sướng chưa, hôm nay có người mặc nguyên quần áo đẹp lội từ đầu sông tới cuối sông quá mát phải không?

- Sao anh biết?

- Cái miệng thằng cha cà chớn như cái ống nhổ um sùm cả xóm đều nghe, chuyện gì mà không rõ.

- Ngày mai anh chở em đi học được không?

- Cái gì, mày sợ thằng cha đó chặn đường trần nước phải không? Dân búa giữa mà sợ cái thằng cha ốm tong, ốm teo như cò ma à?

- Không phải chuyện đó, mà tại cái xe đạp còn trên đó.

- Thôi đi nhóc con, làm gì có xe đạp của mày trên đó, vì nếu có là ông anh của nhóc đã bê về rồi.

- Thiệt mà, nhưng nó không có trong nhà của Mai.

- Nói chơi chứ ông anh của mày đã biết nó đang ở chỗ nào rồi, nhưng yên chí lớn, ngày mai sẽ có xe đi học.

Sau khi nghe ông anh nói chuyện và hứa hẹn tôi tạm yên tâm, nhưng còn thắc mắc và tự hỏi làm cách nào để ngày mai có xe đi học, không lẽ đợi chiều nay ba tôi đi làm về rồi lôi cổ tôi lên xin lỗi để đem xe về?

Lo tới, tính lui vẩn mịt mù bóng tối trong đường hầm, cả nhà quây quần, vui vẻ bên mâm cơm chiều, riêng tôi cố nuốt vội cho xong vì rất sợ có chuyện không may xảy ra. Buồn quá, tôi đem sách định học bài, nhưng khổ nỗi nhìn vào dường như nó nhảy múa trước mặt tôi, không cách gì có thể học được. Lại nghĩ tới Mai, không biết chuyện gì xảy ra?

- Ể nhóc con, đi ngủ sớm để khuya nay còn đi lấy xe về, nếu ngủ quên hoặc không dậy nổi là ngày mai đi bộ biết không?

- Mà lấy bằng cách nào vậy?

- Chuyện nhỏ, đêm nay sẽ biết, ngủ sớm là vừa.

Tôi được gọi dậy gần nửa đêm, anh tôi đã chuẩn bị cái đèn khí đá, cái nôm, cái đục và chĩa ba cho tôi cầm giống như đi soi ếch, soi cá. Gần tới nơi, anh tôi dừng lại và dặn dò kỹ lưỡng.

- Khi tới nơi, anh sẽ rọi đèn ngoài bờ sông phía bên phải căn nhà, em đi nhẹ cặp bờ ao bên trái, chiếc xe đang nằm chổng cờ gần giữa hồ. Nhớ lội xuống thật êm, rà rà sẽ đụng chiếc xe yêu quý của em đang bị mấy con cá tra ve vãn. Còn một điều nữa là nhớ cột dây lưng quần cho chặt, bằng không bị tuột ra cá cắn mất giống là tiêu mất đời trai.

- Anh yên tâm, mấy việc này là nghề của em.

- Chưa hết, khi vớt được cái xe rồi thì đẩy về phía bờ sông để kỳ cọ sạch sẽ mới chạy về, bằng không cái mùi xú quẩy mang về nhà sẽ xui cả xóm!

Tôi bước nhẹ đến bờ ao, định hướng xong từ từ tuột xuống nước, đang hồi hộp thì trời ơi! Phía đầu kia bờ ao có một bóng người tiến ra có vẻ vội vã. Chẳng lẽ ông già của Mai thức rình mình cả đêm, ông ta đến để bắt mình? Lỡ rồi, tới đâu hay tới đó, cùng lắm là kẻ rượt người chạy, đêm tối chắc gì ai hơn ai, một liều ba bảy cũng liều, tôi trằm mình trong nước đợi chờ. Nhưng không, bóng đen tiến nhanh vào cầu cá tra, rồi tiếng cá vẩy đuôi, nước văng tung tóe vì trăng rụng xuống cầu! Thì ra là thế, người ta đi tìm một trong tứ khoái, chỉ tội thằng tôi vì hai chữ tình yêu mà khổ tấm thân như thế này.

Như kế sách ông anh đã định, mọi diễn tiến suôn sẻ, tôi đem được chiếc xe về tới nhà êm xuôi. Có một điều là tôi tắm gội gần hết một cục xà bông thơm hiệu Cô Ba mà dường như chưa bán hết mùi. Chuyện tình còn dài dài...

Hương Cả